

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 49 0 Mal 061651 24 Gž
Novi Travnik, 14.1.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Senad Begović, predsjednik vijeća, Aida Pezer-Alić i Denis Trifković, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužioca JKP „Š.“ ... F... zastupani po Alminu Mujčić, protiv tuženog Š. R. iz F..., zastupanog po punomoćniku Baždar Enveru, advokatu iz Sarajeva, D. O. br... radi duga, v.s. 70,20 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 Mal 061651 24 Kom od 18.7.2024. godine, u sjednici vijeća, održanoj dana 14.1.2025. godine, donio je slijedeću:

PRESUDA

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i presuda Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 Mal 061651 24 Kom od 18.7.2024. godine potvrđuje.

Odbija se tuženi sa zahtjevom za naknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 351,00 KM kao neosnovanim.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom obavezan je tuženi da tužitelju na ime duga za izvršene komunalne usluge plati tužitelju iznos od 70,20 KM, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 40,00 KM.

Protiv ove presude tuženi je, po punomoćniku, blagovremeno izjavio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava sa prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana odluka preinači i odbije tužbeni zahtjev ili ukine i vrati na ponovni postupak. U žalbi ističe da je donošenjem pobijane odluke sud povrijedio čl. 14. i 15. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list R BiH" broj: 2/92, 13/93 i 13/94 i "Službene novine F BiH" broj: 29/03 i 42/11, dalje: ZOO) i povrijedio odredbe ZPP kada je odluku zasnivao na analitičkoj kartici, kao nezakonitom dokazu, ali i čl. 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku na način da presuda ne sadrži valjano obrazloženje.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Pošto je ispitao prvostepenu presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na povrede odredaba parničnog postupka, u skladu sa odredbama člana 221 Zakona o parničnom postupku (Službene novine F BiH broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15-u daljem dijelu teksta: ZPP), drugostepeni sud je zaključio slijedeće:

Žalba nije osnovana.

Iz stanja u spisu proizilazi da je tužilac dana 30.03.2022. godine kao tražilac izvršenja podnio prijedlog za izvršenje na osnovu vjerodostojne isprave (analitičke

kartice) radi naplate duga za u iznosu od 70,20 KM koji je prijedlog sud usvojio donošenjem rješenja o izvršenju. Nakon prigovora izvršenika protiv navedenog rješenja o izvršenju, a u skladu sa članom 50. stav 4. i 5. Zakona o izvršnom postupku FBiH, predmet je upućen na parnični postupak. U nastavku postupka tužitelj je uredio tužbu i u istoj navodi da je tuženom redovno pružao komunalne usluge (odvoz smeća) i za iste ispostavljao mjesečne fakture. Kako tuženi nikad nije izmirio dug u iznosu od 70,20 KM za period od 01.01. 2021. godine do 31.12.2021. godine, tužitelj je istog pismenim putem upozorio na obavezu te tražio da se dug izmiri u roku od 8 dana po prijemu opomene. Tuženi nije izvršio obavezu plaćanja ni nakon pismene opomene, pa je tužitelj stoga i podnio ovu tužbu kojom traži isplatu duga u iznosu od 70,20 KM.

Iz činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda proizilazi sljedeće:

- da je nesporno da tuženi ne stanuje u naselju R., općina F. u kojem je organiziran odvoz smeća, i da su u tu svrhu postavljeni kontejneri za prikupljanje i odvoz smeća od strane građana,
- da tuženi ne spori da u naselju R. ima kuću u koju, prema njegovim činjeničnim navodima, dolazi ponekad, najčešće vikendom,
- da su tuženom redovno, svaki mjesec, ispostavljeni računi za izvršene usluge odvoza smeća, na koje nije prigovarao, i koje nije platio,
- da tuženi za period od 01.01.2021. godine do 31.12.2021. godine duguje ukupno 70,20 KM,

Na činjenično stanje utvrđeno u postupku koji je prethodio donošenju pobijane presude, a čija se pravilnost i potpunost ne može dovoditi u sumnju navodima žalbe jer se presuda u sporu male vrijednosti kakva je i predmetna ne može pobijati zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, kako je to već i navedeno i kako to nesumnjivo proizilazi iz odredbe člana 433. stav 1. ZPP sud je pravilno primijenio materijalno pravo i to član 12. st.1. Zakona o komunalnim djelatnostima («Službene novine SBK», broj: 13/13) i čl.133. Odluke o komunalnom redu br. 01-05-843-3/14 koju je Općinsko vijeće Općine Fojnica donijelo dana 03.07.2014.godine kada je tuženog, kao vlasnika stambenog objekta, kojeg nesporno koristi, obavezao da plati usluge odvoza smeća za utuženi period u iznosu od 70,20 KM, jer prvostepeni sud pravilno zaključuje da je tuženi u obavezi da plaća ovu vrstu usluge i to upravo tužitelju.

Pitanje plaćanja komunalne naknade regulisano je upravo čl. 12. st.1. Zakona o komunalnim djelatnostima kojim je propisano je da je korisnik komunalne usluge dužan platiti utvrđenu cijenu za pruženu komunalnu uslugu u ugovorenom – propisanom roku te prijaviti i odjaviti sve promjene (promjenu adrese, broja članova domaćinstva i površine objekta, i slično) u roku od osam dana od nastale, ali i čl. 133. Odluke o komunalnom redu br. 01-05-843-3/14 koju je Općinsko vijeće Općine Fojnica donijelo dana 03.07.2014.godine kojom je propisano da je proizvođač kućnog smeća na području općine Fojnica, u obvezi koristiti usluge organiziranog odvoza smeća i svi vlasnici, odnosno korisnici stambenih poslovnih prostorija dužni su plaćati mjesečnu naknadu na ime prikupljanja i odvoza smeća mjerodavnom društvu, što tužitelj nesporno jeste.

Dakle, prvostepeni sud pravilno zaključuje da je tuženi kao vlasnik stambenog objekta koji se nalazi na području općine Fojnica, kojeg u određenoj mjeri nesporno

koristi, što ima za posljedicu i proizvodnju kućnog smeća, u obavezi koristiti usluge organiziranog odvoza smeća, koje obaveze se ne može osloboditi tvrdnjom da živi u Sarajevu, gdje plaća tu vrstu usluge. Činjenica da je tužitelju povjereno obavljanje ovih poslova koji se na temelju čl. 133. Odluke moraju povjeriti mjerodavnom licu ne upućuje na zaključak da tužitelj koristi monopolski položaj, kao i da takav položaj postoji jer su, kako to žalitelj tvrdi, kontejneri postavljeni predaleko, tj. kilometar i 200 metara od kuće, pa je prema njegovom mišljenju povrijeđen čl. 14. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj: 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, Službeni list R BiH br. 2/92, 13/93, 13/94 i Službene novine F BiH br. 29/03 i 42/11- u daljem dijelu teksta: ZOO) kojim je propisano da u zasnivanju obligacionih odnosa učesnici ne mogu ustanovljavati prava i obaveze kojima se za bilo koga od njih ili za drugog stvara ili iskorišćava monopolski položaj na jedinstvenom jugoslovenskom tržištu, kojim se stiču materijalna ili druga preimućstva, koja se ne zasnivaju na radu ili stvaraju neravnopravni odnosi u poslovanju ili narušavaju druge osnove samoupravnih društveno - ekonomskih odnosa i čl. 15. kojim je propisano da u zasnivanju dvostranih ugovora učesnici polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja. U situaciji kada se tuženi pozivao na povredu ovih članova ZOO, nastojeći osporiti osnovanost zahtjeva za isplatu naknade, koju nesporno nije platio, isti je u skladu sa čl. 7. 102. i 123. ZPP bio u obavezi da predloži i izvede dokaze na okolnosti postojanja monopolskog položaja i povrede načela jednakog davanja, što tuženi nije učinio, slijedom čega prvostepeni sud pravilno cijene ove navode žalitelja kao neosnovane, a koji se ponavljaju u žalbi.

Protivno žalbenim navodima tuženog, ovaj sud drži da prvostepeni sud nije povrijedio odredbe parničnog postupka kada je osnovanost, pa samim tim i visinu, tužbenog zahtjeva utemeljio na podacima iz analitičke kartice. Naime, prema odredbama članova 10. i 17. Zakona o računovodstvu i reviziji FBiH („Sl. novine FBiH“, br. 15/2021) analitička kartica spada u knjigovodstvene isprave i predstavlja pisani dokaz o nastalim poslovnim promjenama. Dakle, analitička kartica je isprava i kao takva, prema odredbama Zakona o parničnom postupku, predstavlja dokaz u postupku. Iako za analitičku karticu kao privatnu ispravu ne važi pretpostavka istinitosti, sve dok se činjenice koje iz nje proizilazi ne ospore, ona predstavlja valjan dokaz nastalih poslovnih promjena (uplata i isplata). Budući da analitička kartica sadrži sve elemente na osnovu kojih je obračunat dug, bez evidentiranih uplata, kojih prema činjeničnom utvrđenju prvostepenog suda nesporno nije bilo, ista se ne može smatrati nezakonitim dokazom kako to žalitelj tvrdi, niti je sud povrijedio bilo kojih član ZPP kada je cijenio i ovaj dokaz, zasnivajući svoju odluku, između ostalih dokaza i na analitičkoj kartici. Naprotiv, sud je pravilno postupio kada je analitičku karticu, kao privatnu ispravu, prihvatio, zatim i cijenio, kako pojedinačno, tako i u vezi sa drugim dokazima, cijeneći pri tom i navode stranaka iznesene u toku postupka, na što ga obavezuje čl. 8. ZPP i na temelju takve ocjene zaključio da je tužitelj vršio usluge odvoza smeća, za te usluge zaduživao tuženog, koji u toku postupka nije sporio tužbeni zahtjev tvrdnjom da je dug plaćen, ali ni osporavao visinu duga. Istina je da sud svoj zaključak o dostavljanju računa nije mogao zasnivati na analitičkoj kartici jer ista nije dokaz da su računi dostavljeni, već dokaz o nastalim poslovnim promjenama, taj propust suda ne čini odluku nepravilnom i nezakonitom.

Prvostepeni sud je pobijanu odluku, činjenično i pravno jasno i potpuno obrazložio prema standardima i zahtjevima utvrđenim članom 6. Evropske konvencije i članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku FBiH, po kojima, da bi odluka bila

podobna za ispitivanje po uloženom pravnom lijeku, obrazloženje iste mora sadržavati razloge o odlučnim činjenicama u svakom konkretnom predmetu (ovakav stav je zauzeo Vrhovni sud u presudi broj: 46 0 P 006187 12 Rev od 31.10.2013. godine, Ustavni sud BiH u više odluka kao i u odluci Ap-352/04 od 23.3.2005. godine).

Odluka o troškovima žalbenog postupka tuženog donijeta je primjenom odredbi iz člana 387. stav 1.386. stav 1. i člana 397. stav 1. ZPP-a. Tuženom, čija je žalba odbijena kao neosnovan,a ne pripadaju troškovi njenog sastava.

Kako ne stoje ni ostali žalbeni razlozi koje ovaj sud nije cijenio iz razloga propisanih člankom 231. Zakona o parničnom postupku F BiH, a niti razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, u skladu sa članom 226. ZPP, to je valjalo žalbu tužiteljice odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrditi.

Predsjednik vijeća

Senad Begović